XVIII. СЛОВО въ изрѣченіе-то „подобни мнѣ бывайте.“

„Молю же васъ, подобни мнѣ бывайте, ꙗкоже азъ Хрїстꙋ.“

Апостолъ Петъръ ни дава за примѣръ самаго Іисуса Хріста, кой-то пострада заради насъ, щото, като го имамы прѣдъ дꙋшевны-ты си очи, да подражавамы небесныꙗ-тъ неговъ животъ и поведеніе 1).

И въистинѫ никой дрꙋгъ примѣръ не може да бѫде по-основенъ, по съвьршенъ и по-ползователенъ. Нъ защо Апостолъ Павелъ дьрзнѫ да даде себе си за примѣръ вмѣсто Іисꙋса Хрїста? Павловы-ты рѣчи сѫ богодꙋхновенни, за това и тꙋкъ сѧ разꙋмꙗва дꙋховно и спасително. Коринѳане-ти бѣхѫ въистинѫ чюли за Іисꙋса Хрїста, нъ не бѣхѫ видѣли нито него, нито чюдеса-та мꙋ, нито добродѣтель-тѫ мꙋ, а Павла, кой-то доде въ градъ-тъ имъ и видѣхѫ го и слꙋшахѫ го и повѣденіе-то мꙋ разꙋмѣхѫ, и подвизы-ты, и оковы-ты и скьрбь-тѫ, и добродѣтель-тѫ мꙋ и чюдеса-та мꙋ. За то прочее имъ прѣдлага примѣръ живъ, видимъ, познатъ и досѧгаемъ и който може да гы подкани къмъ добродѣтель-тѫ, нъ пакъ казва: „подобни бѫдете на мене, както и азъ на Хрїста,“ като чи да казваше: „който подрьжава мене, той подрьжава Хрїста, защо-то и азъ не станѫхъ отъ самосебе си такъвъ, нъ като гледахъ да станѫ подобенъ Хрїстꙋ.

Това прочее Апостолско слово, любезни братїꙗ, грабва отъ оуста-та ни всако извиненіе, чрѣзъ което отбѣгвамы отъ добродѣтель-тѫ. Кога-то чрѣзъ дꙋшевны-ты си очи виждамь Іисꙋса Хрїста създатель-тъ на всичкѫ-тѫ вселеннѫꙗ, да е опасанъ съ лентїонъ, да гꙋждѫ водѫ въ мывникъ-тъ, и да клѣкне прѣдъ оученици-ты за да имъ оумые крака-та 2), чюдѫ сѧ за негово-то голѣмо смиренїе, и съвѣсть-тѫ ми мѧ подканѧ къмъ добродѣтель-тѫ; нъ лꙋкавыꙗ-тъ ми оумъ развратенъ отъ гордость-тѫ казва чи, азъ не сьмь като Господѧ съвьршенъ, и тѫй оугасѧ грызанїе-то отъ съвѣсть-тѫ! Кога-то гледамь съ очи-ты на оумъ-тъ си Іисꙋса Хріста, създатель-тъ ми и Господа, да го карѫть по сѫдилищѫ-тѫ, да мꙋ сѧ подсмивать войни-ти да го заплюватъ и плѣскать, да дьржи трѣсть въ десницѫ-тѫ си и да има трьненъ вѣнецъ на главѫ-тѫ си, да го распнѫть междꙋ двама разбойници, да го хꙋли народъ-тъ, да мꙋ сѧ подсмивать пьрвосвѧщенници-ти да го оукорѧвать съ распнаты-ты разбойници, и съ всичкы-ты тыꙗ, той като агьнце незлобиво да не си отварѧ оуста-та, чюдѫ сѧ въистинѫ и сѧ оудивлѧвмь, като гледамь дълго-то негово тьрпѣнїе, и сѧ подканѧмь отъ съвѣсть-тѫ си да подражавамъ и азъ тѣзи голѣмы добродѣтели; нъ развращенныꙗ-тъ ми оумъ отъ гнѣвъ-тъ и ꙗростѫ-тѫ извинѧва сѧ чи нѣма божественнѫ-тѫ съвьршеность, и това извиненіе извѣква и изсꙋшава ревность-тѫ на съвѣсть-тѫ! Кога-то сѧ качѫ оумствено въ горѫ-тѫ на Голгоѳа и видѫ тамо безгрешныꙗ-тъ ми спаситель да выси на крьстъ, и да сѧ мѫчи отъ раны-ты и мѫкы-ты на крьсть-тъ, а да го чювамь чи оправдава непрїꙗтели-ти си и сѧ моли за които сѫ го распнѫли, като казва—„Отче, прости гы, защо-то не знаѭть що правѧть,“—чюдѫ сѧ и сѧ оужасѧвамь като виждамь голѣмѫ-тѫ незлобивость и милосердїе негово, и тогыва съвѣсть-та ми дꙋма: „прощавай и ты непрїꙗтели-ти си, както направилъ Іисꙋсъ;“ нъ развращеныꙗ-тъ ми оумъ отъ омразѫ и самолюбїе намѣрва извиненїе и казва чи азъ не сьмь Богъ, азъ сьмь грѣшенъ человѣкъ и съ страсти и не могѫ като него да бѫдѫ дълготьрпѣливъ, и тѫй оугаснѧва теплота-та отъ съвѣсть-тѫ ми.

Нъ, кога-то гледашь въ Апостолъ-тъ Павла толкози смирѣнїе, щото да сѧ нарѣче смѣть на

1) Петр. 21—22—23—24. 2) Іоан. 13 5.

свѣтъ-тъ, и отривкѫ отъ нечистоты-ты, а ты си издигашь носъ-тъ и вѣжды-ты и сѧ хвалишь за добродѣтель-тѫ си, за благородство-то си, за богатство-то си, за власть-тѫ си, за достойнства-та и званїѩ-та си, какво извиненїе можешь тогыва да имашь? И Павелъ не е ли человѣкъ, като тебе? И дорѹ бѣше избранный съсѫдъ, вселенский оучитель, свѣтило на всичкыѩ-тъ свѣтъ, и ако да възлѣзе до трете-то небе и чю неизсказаны рѣчи 1), пакъ можѧ до толкози да сѧ оуныз, а ты дорѹ нѣмашь никаквѫ благодать, като него, пакъ на высоко мыслише? Какво извиненїе могѫ да имамь, като глѣдамь чи Павелъ, гладѹва, жадѹва, необлеченъ, покрѹсанъ, и да сѧ скита, да сѧ трѹди, да работи съ рѫцѣ само и само за спасенїе-то на ближнїѩ-тъ си, а азъ не само не търпїѫ гладъ и жедость, нъ не правїѫ въздьржанїе и отъ малко ѩстїе-та въ врѣме на постъ-тъ; не само не прїемамь да сьмь голъ, нъ нещѫ и долны дрѣхы да носїѫ, не само не подносѧмь оукоренїѩ, нъ и еднѫ горчивѫ рѣчь не прїемамь? Какво извиненїе могѫ да имамь, кога-то Павелъ благославѧ оныѩ които го хвалѧть, търпи, които го гонѧть, а мые, до гробъ гонимъ оныѩ, които и малко ны повредѧть?

Нъ може да каже нѣкой, азъ нѣмамь сѫщѫ-тѫ дарбѫ и благодать, коѩ-то имаше Павелъ, и за то не могѫ да станѫ като негово добродѣтеленъ. Не е тѫй можешь человѣче да станешь и ты, защо-то Павелъ изъ първо бѣше Хрїстовъ гонитель, нъ послѣ проповѣдваше име-то мѹ. Той първо съкрѹши черковѫ-тѫ нъ, послѣ ѩ съзидаваше. Първо бѣше непомиримъ гонитель на Хрїстїѧны-ты, а послѣ имъ станѫ голѣмъ защитникъ. Яко прочее произволенїе-то ти е лоше, прѣобърни го на добро, тогыва ще прїемешь благодать-тѫ, коѩ-то прїе и Павель 2), защо-то при Бога нѣма лицемѣрїе. Единъ е Богъ и Отецъ за сичкы-ты, комѹ-то прилича слава во вѣкы вѣковъ Аминь.

ТЪЛКОВАНІЕ ВЪ ПЪРВО-ТО ПАВЛОВО ПОСЛАНІЕ КЪ КОРИНѲАНОМЪ,

КОЕТО СѦ ЧЕТЕ ВЪ ЕДИНАДЕСАТѪ-ТѪ НЕДЕЛЬѪ.

„Бра́тїе, печа́ть моегѡ́ Апо́столства, вы̀ е̂стѐ ѡ̂ Го́сподѣ....“ (Зач. рм҃а. гл. а҃—2).

Тогыва можемъ точно да разберемъ днешнїѩ-тъ четенъ апостолъ, кога-то разглѣдамы и казаны-ты въ миналѫ-тѫ осмѫ главѫ. Въ неѩ главѫ, като говори Апостолъ Павелъ за идолскы-ты жертвы и като поучава за съблазнаванїе-то, казва чи, кога-то наше-то дѣло съблазнава братїѩ-та ни, тогыва трѣба да сѧ отдалечавамы отъ такова дѣло и ако да сѧ вижда чи то не е противно на никой законъ. А за това нѣщо дава тамъ примѣръ за мѣсо-то, като казва—„Яко ѩстїе съблазнѩва братъ-тъ ми, не ще ѩмь мѣсо во вѣкы“ 3) Сѫщо-то потвьрдава и въ днешнїѩ-тъ четенъ апостолъ; Защо-то въ него първо извѣстава чи е Апостолъ, т. е. проповѣдникъ и оучитель за Хрїстовѫ-тѫ вѣрѫ; послѣ доказва чи и человѣческыѩ-тъ разѹмъ изисква, и Моисеевъ-тъ законъ опрѣдѣлава, и Евангелїе-то допѹща, цїото кои-то поѹчавать, да сѧ хранѧть отъ оученици-ти си; послѣ имъ казва чи, и ако да има власть спорѣдъ законъ-тъ да иска отъ Коринѳаны-ты нѹждны-ты за живѣѩнїе, нъ не го види за прилично да иска наградѫ за трѹдъ-тъ си, и търпѧ всако притѣсненїе и трѹдъ само да не даде причинѫ на съблазнь, отъ коѩ-то може да не произлезе Евангелский плодъ. Нека прочее дадемъ вниманїе за да разѹмѣемъ колко е нѹждно да отбѣгвамы отъ всакѫ съблазьнь, коѩ-то прѣпатствѹва за оумноженїе-то на добродѣтель-тѫ. Ето какъ начнава отъ деветѫ-тѫ главѫ Апостолъ Павелъ (1—2).

1) 2 Коринѳ. гл. 12 ст. 2—4 Дѣіан. 9 15. 2) Римл. 2 11 ефес. 4 6—7. 3) 1 Коринѳ. 8 13.

„Не сьмь ли Апостолъ? не сьмь ли свободенъ? не видѣхъ ли Господа нашего Іисꙋса Христа? не сте ли вы мое-то дѣло въ Господа? и ако не проповѣдовахъ на дрꙋгы Евангеліе-то и не сьмь имъ былъ Апостолъ, обаче вамъ и проповѣдовахъ и ви бѫдихъ Апостолъ. Вы, братіе Коринѳане, сте печатъ-тъ, потвьрѫденіе-то и доказателство-то чи азъ сьмь Апостолъ чрѣзъ Господевѫ-тѫ благодать. Азъ тѫй сѧ отговарѧмь на оныꙗ, кои-то испытвать, любопытствꙋвать и казвать за мене чи не сьмь Апостолъ. И азъ дорꙋ имахъ власть, като Апостолъ да сѧ храніѫ и земамь нꙋждны-ты си отъ оученици-ты си васъ Коринѳаны, нъ за да не направіѫ съблазьнь проповѣдвахъ тꙋкꙋ тѫй безъ нищо. Дали нѣмамы власть да водимъ съ себе си женѫ за сестрѫ на мѣсто отъ оныꙗ, кои-то отъ богобоꙗзливость ни слѣдвать и слꙋгꙋвать, както правать дрꙋги-ты Апостоли и братіꙗ-та Господни, т. е. Іаковъ, Іоси, Симонъ, Іуда, Іосифови-ти сынове, както и самъ Кифа, т. е. Петъръ (*)? Или само азъ и Варнава нѣмамы власть да водимъ съ себе си жены, за да ни слꙋгꙋватъ, нъ самы ные да си слꙋгꙋвамы и чрѣзъ рѫкодѣліе-то си да сѧ хранимъ, и да не можимъ да сѧ издьржавамы отъ оученици-ты си като не работимъ рѫкодѣліꙗ? Кой военачалникъ воюва съ своіѫ хранѫ нѣкога 1)? Кой сади лозіе и не ꙗде отъ плодъ-тъ му 2)? Или кой пасе стадо и не ꙗде отъ млѣко-то на стадо-то 3)? И да не мыслете чи говоріѫ това само человѣческы и по обычай и за законы человѣческы? И не ли и Божій законъ това казва? защото въ Моисеевъ-тъ законъ е писано: „Не дѣй вьрзва оуста-та на волъ-тъ, кой-то вьрше, нъ го остави слободенъ, за да оучаствꙋва отъ сѣмена-та, за кои-то сѧ трꙋди;“ дали Богъ има грижіѫ за волове-ты, кои-то сѫ безсловесни и не разꙋмѣвать законы-ты му 4)? или несꙋмнѣнно казва това за насъ? защото кой-то оре, прави това съ надеждѫ да събере плодъ-тъ; и кой-то вьрше оучаствꙋва отъ надеждѫ-тѫ, като гледа въ рѫце-ты си хранѫ-тѫ(**). За насъ прочее сѧ писа това слово, защото прилично е, щото кой-то поучава за вѣрѫ-тѫ, да сѧ надѣва за мъздѫ-тѫ, и да пріема надеждѫ-тѫ си, като гледа плодъ-тъ на поꙋченіе-то си. И ако мы Апостоли-ти ви посѣхмы и ви прѣдадъхмы дꙋховны-ты дарованіꙗ, т. е. Христовѫ-тѫ вѣрѫ, Евангелскыꙗ-тъ законъ, сваты-ты тайнства, и въведеніе-то въ вѣчно-то спасеніе, дали е голѣмо въздаꙗніе, ако мы вмѣсто тѣзи земемъ отъ васъ тѣлесны-ты, т. е. малко хранѫ, долны дрѣхы и малко слꙋгꙋваніе? Яко дрꙋгы нѣкои лъжливы Апостоли и прѣльстници съ власть и владычество земать отъ васъ колко-то искать, колко прочее е праведно, щото мы истинни-ти Апостоли, и оучители да земамы отъ васъ колко ни сѫ потрѣбны? Нъ и ако да сьмь истиненъ Апостолъ, и ако имамъ власть да земамь, и ако дрꙋгы съ власть земать, нъ азъ не ра-

(*) Нѣкои казвать чи жены-ти които ходили за-едно съ Апостолы-ты были тѣхны жены, нъ гы имали като сестры, за да имъ слугувать, и за да влазя Господне-то поученіе чрѣзъ тѣхъ и въ стаи-ты на жены-ты — и чи Павелъ ималъ женѫ нъ не іѫ водялъ съ себе си, нъ тіꙗ не сѫ вѣроіатны (филип. 4 3).

1) Ефес. гл. 6 12. 2) псалом. 76 14 — 15. 3) Іоан. 10 14 *Забѣл.* Тукъ войнство-то, виноградъ-тъ и стадо-то сѫ символъ на черковѫ-тѫ. 4) Псал. 114 16 146 9.

(**) Орачи и вьршячи ся казвать и апостолы-ты на подобность-тѫ на званіꙗ-та, като поучявать слово-то, и ся надѣвать за плодъ. Подъ сѣме разумѣва слово-то, а подъ жертвѫ, мъздѫ-тѫ и заплатѫ-тѫ (Лук. 8 5).

чихъ да оупотрѣбіѫ тѫзи ѕаконнѫ власть, нъ всичко тьрпіѫ и гладъ и жедость и голотѫ и трѹдъ-тъ отъ рѫкодѣліе-то и всако дрѹго притѣсненіе, само ѕа да не прѣпатствѹвамь нѣкакъ и да не прѣкѫсамь оуспѣхъ-тъ и оумноженіе-то на Євангелскѫ-тѫ вѣрѫ." (***)

Нъ нека дадемъ сега вниманіе и въ нравствено-то поученіе отъ днешніѧ-тъ апостолъ.

XIX. СЛОВО за ревность-тѫ по Бога.

„Но всѧ терпимъ, да не прекращеніе кое дамы блговѣствованію Хрстовѹ."

Голѣмѫ добродѣтель показва дѣло-то, кое-то свьрши Апостолъ Павелъ въ градъ-тъ Коринѳъ. Той ако и да имаше много и голѣмы правдины, ако и да имаше власть даденѫ немѹ отъ Іисѹса Хріста 1) и потвьрденѫ отъ практическыѧ-тъ примѣръ на дрѹгы-ты Апостолы, за да зема отъ Коринѳаны-ты, кои-то поѹчаваше, що то му бѣше потрѣбно за живѣѧніе, нъ не рачи да пріемне нищо отъ тѣхъ, и тьрпеше отъ това всако притѣсненіе, само за да не прѣпатствѹва нито най малко въ Євангелскѫ проповѣдь. Това е голѣма-та добродѣтель, майка-та на всичкы-ты голѣмы добродѣтели, коѧ-то обытава въ сьрдца-та на избранны-ты, и коѧ-то сѧ зове ревность.

Ревность-та сѧ ражда отъ любовь-тѫ, оуправлава сѧ отъ разсѫжденіе-то, и сѧ подкрѣпава отъ тьрпѣніе-то и постоѧнство-то. Всака человѣческа дѹшѧ има силѫ-тѫ на любовь-тѫ насаденѫ отъ Бога въ неіѫ, както всичкы-ты тѣла имать огьнь-тъ распрьснѫть по всичкы-ты си части отъ Сѫздатель-тъ. Любовь-та ни не излаза на видѣло, ако не сѧ оумножи чрѣзъ Божіѫ-тѫ благодать, както и огьнь-тъ въ тѣлеса-та не прави никакво дѣйствіе, ако не сѧ сѫбире и сѫедини чрѣзъ тріѧнье-то. Кога-то любовь-та, коѧ-то е въ сьрдца-та ни, сѧ оумножи чрѣзъ благодать-тѫ, ражда ревность-тѫ, тѫй и огьнь-тъ, кой-то е въ тѣлеса-та, ражда пламакъ-тъ, като сѫ тріѧнье-то сѧ сѫедини. И както пламакъ-тъ стоплѧ и попарва, тѫй и ревность-та полѕѹва и повреждa.

Когато сѫ голѣмѫ теплотѫ и стремленіе сѧ спѹщамы да сторимъ беззаконны и неправедни дѣла, безъ да разсѫждамы чи сѫ лоши, нъ сѧкамы чи сѫ законны и праведны, тогыва нашѧ-та ревность е безъ разсѫжденіе. Таквѫзи ревность имахѫ Іѹдеи-ты 2); таквѫзи ревность имаше Апостолъ Павелъ прѣди да повѣрва въ Хріста 3). Нъ като го призова отъ небе-то Сынъ Божій, и като положи въ дѹшіѫ-тѫ мѹ познаніе-то на истиннѫ-тѫ и право-то разсѫжденіе, тогыва ревность-та мѹ станѫ сѫ разсѫжденіе и слѣдователно полезна 4).

Нъ ревность-та сѫ разсѫжденіе има нѹжда отъ постоѧнство и тьрпѣніе, зашо-то инакъ не трае много, нъ огаснѧва. Постоѧнна-та ревность прави голѣмы дѣла и чюдеса, както виждамы въ пророкъ Иліевы-ты дѣла 5). И прѣдтечь Іоаннъ пріе и дѹхъ-тъ и силѫ-тѫ на пророкъ Иліевѫ-тѫ ревность, спорѣдь пророчество-то на бащѫ мѹ Захаріѫ, за това подканѧ всичкы-ты къмъ покаѧніе, и нищо не можѧ да въспре неговѫ-тѫ ревность 6).

Голѣма добродѣтель е въистинѫ ревность-та, и голѣмы работы свьршва, нъ рѣдко сѧ намѣрва чиста отъ безразсѫдъкъ-тъ, който прврѣжда добродѣтель-тѫ, а често іѫ прѣобрьщѧ въ лошевинѫ.

(***) Апостолъ-тъ не искаше заплатѫ за проповѣданіе-то си, нъ пріемаше пакъ произволны-ты приносы, кои-то не съблазняваха въ Коринѳъ евреи-ты, Язычници-ты, Философы-ты и другы-ты Софисты, кои-то обытаваха тамо. (Филип. 4 16—18 2 Коринѳ. 11 8 Дѣіан. 17 34 2 Тимоѳ. 1 16). 1) Матѳ. 10 10. 2) Римл. гл. 10 ст. 2. 3) Дѣіан. 25 19—20 9 1—2. 4) Римл. 15 19 гал. 1 14 Коринѳ. 11 2. 5) 3 Царств. 19 16 цар. 3 3 Цар. 21 19. 17 1 18 38—39—45, Іак. 5 17—18. 6) Лук. 1 17 Іоан. 1 29 матѳ. 3 11.

Имамь ревность горѣщѫ като огьнь за погрѣшкы-ты на дрѹгы-ты, а тѧ ревность за мои-ты погрѣшкы е стѹдена като лѣдъ, а това е лицемѣріе, а не ревность1). Колко Хора сѧ показвать съ ревность, нъ не знаѭть какъ да іѫ оупотрѣбѧть, и вмѣсто ползѫ, докарвать поврѣдѫ 2).

Нъ ты Господи Іисѹсе Христе сыне Бога живаго, ты доде на земіѫ-тѫ за да гѹдишь въ сьрца-та ни огьнь-тъ3). На тебе прочее сѧ молимъ да положишь въ сьрдца-та ни тоѭзи огьнь отъ ревность-тѫ за добродѣтель-тѫ и вѣрѫ-тѫ, нъ той да бѫде съ разсѫжденіе, щото като сѧ стоплимъ чрѣзъ него и съврѣменно като сѧ насолимъ, да ти принасѧмы всакѫ жертвѫ не само право нъ и съ разсѫжденіе, защо-то на таквызи жертвы сѧ благодари твоѧ-та милость (Марк. ѯ. 49), на коіѫ-то е нашѧ-та надежда во вѣкы вѣковъ—ѧмиѣ.

ТЪЛКОВѦНІЕ ВЪ ПЬРВО-ТО ПѦВЛОВО ПОСЛѦНІЕ КЪ КОРИНѲѦНОМЪ,

КОЕТО СѦ ЧЕТЕ ВЪ ДВАНАДЕСАТѪ-ТѪ НЕДѢЛЬѪ.

„Бра́тіе, сказ8ю ва́мъ благовѣствова́ніе, е҆же благовѣсти́хъ ва́мъ...“ (зач. р҃ни гл. є҃і ст. 1—12).

Въскрьсеніе-то на мьртвы-ты е основаніе-то на сичкы-ты поѹченіѧ въ Христіѧнскѫ-тѫ вѣрѫ, защото, ако мьртви-ти не ще въскрьснѫть, нито Христосъ е въскрьснѫлъ отъ мьртвы-ты, и ако Христосъ не е въскрьснѫлъ отъ мьртвы-ты, то Христіѧнска-та вѣра е безполезна и празднаѹ). Єпикѹръ, кой-то робѹваше на сладострастіѧ-та достойны за заплюваніе, казваше чи дѹша-та е тлѣнна и смьртна, и за това отказваше въскрьсеніе-то на мьртвы-ты, и негова-та погѹбителна система бѣше сѧ распрьснала и въ Коринѳъ; заради това Апостолъ Павелъ съ много свидѣтелства доказва чи Іисѹсъ Христосъ въскрьснѫ отъ мьртвы-ты, щото незаблѹдены-ты да оутвьрди, а и паднѫлы-ты въ това смьртоносно заблѹжденіе да въздигни и възвьрни.

„Братіѧ, казва, напомнѧмь ви евангелско-то поѹченіе, кое-то вы поѹчихъ, а вые го пріехте, и стоите въ него твьрди и непоколебими, а чрѣзъ него можете да сѧ спасите. Докарвамь ви на оумъ-тъ, на какво основаніе вы поѹчихъ Христово-то благовѣствованіе, ако дьржите и вардите това основаніе, т. е. въскресеніе-то на мьртвы-ты; и вы го дьржите несѹмнѣнно, освѣнъ. ако всѹе сте повѣрвали, защото безъ тѫзи догмѫ, безполезна и сѹетна е вѣра-та ви. Защото ви прѣдадохъ изъ пьрво, какъ Христосъ оумрѣ, за наши-ты грѣхове и то ви го прѣдадохъ споредъ свѧщенны-ты писаніѧ, кои-то го доказвать, и чи сѧ погрѣба, и чи въскрьснѫ въ третіѧ-тъ день споредъ Писаніѧ-та 5). И чи сѧ ѧви на Кифа (Петра), и послѣ на дванадесать-тѣхъ оученици, послѣ сѧ ѧви на петь-тѣхъ стотинъ братіѧ изъ-еднѫждь (или отдѣлно всакомѹ), отъ кои-то повече еще сѫ живи, а нѣкои и починѫхѫ, послѣ сѧ ѧви на Іакова, а послѣ на всичкы-ты седемьдесать оученици (*). А послѣ отъ сичкы-ты ѧви сѧ и на мене ничтожныѧ-тъ и накаѹѫ-тѫ, защото аѹъ сьмь наѝ малкыѧ-тъ отъ Апостолы-ты, кой-то не сьмь достоенъ да сѧ нарѣкѫ Апостолъ,

1) Матѳ. 7 5. 2) Галат. 6 1 марк. 9 49 Быт. 4 7. 3) Лук. 12 49. 4) 1 Коринѳ. 15 16—17. 5) Ис. гл. 53 ст. 8 57 2 псал. 15 10 Матѳ. 12 40. (*) Кои сѫ были 500-тѣхъ братіѧ и гдѣ имъ ся ѧви Христосъ другъ освѣнь Павла не спомянува.